

Αριθμός 9199/2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Αναστάσιο Σάββα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίσθηκε κατόπιν κληρώσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3327/2005.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 29 Μαΐου 2013, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέως, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτουσών: 1) Αωνύμου ασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία «Zastrahovateina Kompania LEV INS Aktionerno Druzestvo» (στην αγγλική γλώσσα «LEV INS INSURANCE COMPANY Limited» που έχει συσταθεί στη Δημοκρατία της Βουλγαρίας, εδρεύει στη Σόφια της Βουλγαρίας και εκπροσωπείται νομίμως και 2) Μονοπρόσωπης εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Bureau Schmitz Greece Insurance Services Μονοπρόσωπη Εταιρείας για Διεθνή Διακανονισμό Ζημιών» και το διακριτικό τίτλο «Bureau Schmitz Greece Insurance Services M.E.Π.Ε.», που εδρεύει

στην Αθήνα και εκπροσωπείται νομίμως, οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Στέφανο Φουρτουνίδη.

Της καθ' ης η αίτηση: Εταιρίας με την επωνυμία «GENERAL COMMODITIES TRADE L.T.D.», που εδρεύει στο δήμο Ζωγράφου Αττικής και εκπροσωπείται νομίμως, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γεώργιο Γιάνναρο.

Οι αιτούσες ζητούν να γίνει δεκτή η από 25.1.2013 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αριθμό καταθέσεως 16206/1740/2013 και προσδιορίστηκε να δικασθεί κατά την αναφερομένη στην αρχή της παρούσης αποφάσεως δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 731, 732 και 692 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει, ότι το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο κάθε πρόσφορο κατά την κρίση του μέτρο που επιβάλλεται από τις περιστάσεις και αποσκοπεί στην εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση της καταστάσεως, υπό την προϋπόθεση όμως ότι θα τηρηθεί ο κανόνας της τελευταίας διατάξεως του άρθρου 692 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ., με την οποία ορίζεται ότι τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή διατήρηση με εξαίρεση μόνο τη διάταξη των άρθρων 728 - 729 του ίδιου κώδικα. Σκοπός δηλαδή του ασφαλιστικού μέτρου είναι να τεθεί σε προσωρινή λειτουργία η επίδικη σχέση και όχι να ματαιωθεί ο πρακτικός σκοπός της κύριας δίκης, στην οποία και μόνο θα κριθεί οριστικά η έννομη ανταγωνισμού», απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές κάθε προς το σκοπό ανταγωνισμού γινόμενη πράξη, αντικείμενη στα χρηστά ήθη. Για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής απαιτείται: 1) Η συγκεκριμένη πράξη ανταγωνισμού να γίνεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές, 2) να υπάρχει σκοπός ανταγωνισμού, δηλαδή πρόθεση ανταγωνισμού του ίδιου που ενεργεί την πράξη ή τρίτου προσώπου, χωρίς να απαιτείται να είναι αυτός ο αποκλειστικός λόγος τελέσεως

της πράξεως ή να πραγματοποιηθεί ο σκοπός ή να υπάρξει πρόθεση βλάβης. Με άλλα λόγια απαιτείται η ύπαρξη αφενός ανταγωνιστικής σχέσεως μεταξύ εκείνου που ενεργεί την πράξη και των ανταγωνιστών του, εφόσον απευθύνεται στους ίδιους ή σε συγγενείς κύκλους πελατών έστω και αν δραστηριότητες των ανταγωνιζομένων δεν είναι ταυτόσημες ή δεν προσφέρουν τα ίδια προϊόντα και υπηρεσίες ή δεν βρίσκονται στο ίδιο ανταγωνιστικό επίπεδο, και αφετέρου πρόθεση ανταγωνισμού, η οποία στις πιο πάνω συναλλαγές τεκμαίρεται πραγματικά αλλά μαχητώς και 3) αντίθεση της πράξεως στα χρηστά ήθη. Κατά την κρατούσα γνώμη, το μέτρο των χρησιών ηθών αποτελούν οι υπάρχουσες και αναγνωρισμένες αντιλήψεις κάθε ανθρώπου που σκέπτεται ορθώς και δίκαια εντός του συναλλακτικού κύκλου, εντός του οποίου διενεργείται η πράξη. Τέτοια πράξη, που να εμπίπτει στην παραπάνω γενική ρήτρα, μπορεί να θεωρηθεί και η απόσπαση πελατείας, εφόσον συντρέχουν ειδικές συνθήκες και περιστάσεις που της προσδίδουν αθέμιτο χαρακτήρα (Εφ.Πατρ. 230/2006 Δ.Ε.Ε. 2007.52, Εφ.Αθ. 698/2003 ΕΛΛΔνη 45.1064, Εφ.Αθ. 8221/2000 ΔΕΕ 2001.280, Μ. - Θ. Μαρίνος, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 2002, παρ. 9 και 10 σελ. 69 επ., Ν. Ρόκας, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 1975, παρ. 5 σελ. 2 επ., Δ. Τοιμπανούλης, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 1996, άρθρο 1 σελ. 43 επ., όπου και περαιτέρω παραπομπές στη θεωρία και νομολογία). Επιπλέον, κατά τη διάταξη του άρθρου 13 του ίδιου νόμου (146/1914), όποιος κατά τις συναλλαγές κάνει χρήση του ιδιαίτερου διακριτικού γνωρίσματος καταστήματος ή βιομηχανικής επιχειρήσεως, με τρόπο ο οποίος μπορεί να προκαλέσει σύγχυση με το ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα, το οποίο άλλος νόμιμα μεταχειρίζεται, μπορεί να υποχρεωθεί σε παράλειψη της χρήσεως και σε αποζημίωση. Επίσης, τα διακριτικά γνωρίσματα, που αποτελούν μέσα εξειδικεύσεως της επιχειρήσεως, προστατεύονται από τις διατάξεις του Ν. 146/1914, με σκοπό την παρεμπόδιση της εκμεταλλεύσεως της ξένης καλής φήμης και συγχρόνως την προφύλαξη του καταναλωτικού κοινού από τον κίνδυνο συγχύσεως. Κίνδυνος συγχύσεως υπάρχει όταν, λόγω ομοιότητας δύο διακριτικών γνωρισμάτων, είναι πιθανό να δημιουργηθεί παραπλάνηση στους συναλλακτικούς κύκλους και συγκεκριμένα, σε ένα όχι εντελώς ασήμαντο μέρος των πελατών, όσο αφορά είτε στην προέλευση των εμπορευμάτων ή υπηρεσιών από ορισμένη επιχείρηση, είτε την ταυτότητα της επιχειρήσεως είτε την ύπαρξη σχέσεως συνεργασίας μεταξύ των δύο επιχειρήσεων, ενώ τέτοια σύγχυση πρέπει να αποφεύγεται, γιατί ο σκοπός του νομοθέτη είναι να αποτρέπονται πεπλανημένες εντυπώσεις ως προς

τη δραστηριότητα μίας επιχειρήσεως και εκμετάλλευση της καλής της φήμης από άλλη. Η ύπαρξη κινδύνου συγκύσεως αποτελεί κοινή προϋπόθεση για την προστασία όλων των διακριτικών γνωρισμάτων (Α.Π. 310/1990 Ελληνη 32.72, Α.Π. 711/1988 Ε.Εργ.Δ. ΜΑ' 313, Εφ.Αθ. 6720/2000 Ελληνη 42.1678). Σε αντίθεση με τη γενική απαγορευτική ρήτρα του άρθρου 1 του Ν. 146/1914, που απαιτεί ανταγωνιστικό σκοπό, στην περίπτωση του άρθρου 13 παρ. 1 του νόμου αυτού, αρκεί η χρήση να γίνεται κατά τρόπο που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, έστω και αν αυτή δεν γίνεται με ανταγωνιστικό σκοπό. Χρήση που μπορεί να οδηγήσει σε σύγχυση είναι και η αυτούσια μίμηση και η παραποίηση, δηλαδή η χρησιμοποίηση με μικρές μεταβολές, που δεν αρκούν για να αποτραπεί η σύγχυση. Η παραποίηση μπορεί να είναι οπτική, ηχητική, εννοιολογική ή και συνειρμική, το δε κίνδυνο συγκύσεως, μπορεί να δημιουργήσει η ομοιότητα λέξεων ή και αριθμών που αποτελούν το γνώρισμα, εικόνων, ήχων, σχημάτων, χρωμάτων, σχεδίων κ.λ.π. Σημασία έχει η γενική εντύπωση που δημιουργείται και ο κίνδυνος συγκύσεως δεν αποκλείεται όταν η χρησιμοποίηση γίνεται με μικρές παραλλαγές (Εφ.Αθ. 2809/1988 Ελληνη 30.158). Η ύπαρξη δε κινδύνου συγκύσεως, δεν προϋποθέτει σχέση ανταγωνισμού μεταξύ των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων ή ομοιότητα των προϊόντων τους, αρκεί να υπάρχει κάποια εγγύτητα ή συγγένεια των οικονομικών κλάδων στους οποίους ανήκουν οι αντιμαχόμενες επιχειρήσεις. Εξάλλου, αν το νόμιμα καταχωρημένο σήμα έχει επικρατήσει και ως διακριτικό γνώρισμα της επιχειρήσεως, προστατεύεται και βάσει του άρθρου 13 του Ν. 146/1914 (Πολ.Πρ.Αθ. 84589/1987 Ε.Εμπ.Δ. 1988.136). Με τη διάταξη, άλλωστε, του άρθρου 22 εδ. τελευταίο του νόμου αυτού, ορίζεται ότι προκειμένου περί αγωγής επί παραλείψει που εγείρεται με βάση τις διατάξεις του Νόμου τούτου, το δικαστήριο μπορεί, στην απόφασή του, να δώσει την άδεια στο νικητή διάδικο να δημοσιεύσει μέσα σε ορισμένη προθεσμία το διατακτικό της αποφάσεως με δαπάνες του ηττηθέντος. Διάταξη αντίστοιχη με την τελευταία δεν περιλαμβάνεται στο νόμο περί σημάτων ή άλλο συναφές νομοθέτημα. Από τα ανωτέρω παρέπεται ότι για να μπορεί να υποβληθεί αίτημα παροχής άδειας δημοσιεύσεως του διατακτικού της αποφάσεως με έξοδα του εναγομένου, στην περίπτωση που εγείρεται αγωγή για παράλειψη της χρήσεως σήματος από τρίτο, πρέπει η αγωγή να περιέχει και βάση που θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού», δηλαδή να εκτιθείται στην αγωγή ότι η παράνομη χρήση του σήματος από τον εναγόμενο τρίτο έγινε με σκοπό ανταγωνισμού του ενάγοντος δικαιούχου του σήματος και

3...ο φύλλο της υπ' αριθμόν 9199 /2013 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων).

κατά τρόπο που αντίκειται στα χρηστά ήθη (Εφ.Θεσσαλονίκης 2312/2009 Επισκ.Εμπ.Δ. 2010.159, Εφ.Θεσσαλονίκης 156/2006 Επισκ.Εμπ.Δ. 2006.528, Εφ.Αθ. 545/1990 ΕΛΛΔνη 32.198). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 26 παρ. 1 Ν. 2239/1994 και 932 εδ. α' Α.Κ. συνάγεται ότι, σε περίπτωση προσβολής καταχωρισμένου σήματος, ο σηματούχος δικαιούται να απαιτήσει την άρση ή/και παράλειψή της στο μέλλον και, εφόσον αυτή είναι υπαίτια, αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης (βλ. Μ.- Θ. Μαρίνο, Δίκαιο Σημάτων, 2007, σελ. 325 επ.). Η προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος επί καταχωρισμένου σήματος συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαιτίως, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία εκείνου. Δηλαδή, το γεγονός της επεμβάσεως δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατ' άρθρο 914 Α.Κ. και την ειδική διάταξη του άρθρου 26 Ν. 2239/1994 (βλ. και Πολ.Πρ.Αθ. 5795/2010 Επισκ.Εμπ.Δ. 2010.921 όπου και περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία και θεωρία). Το τελευταίο άρθρο αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 Α.Κ., και ως εκ τούτου τα άρθρα 914 επ. Α.Κ. εφαρμόζονται όπου η ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η συμπληρωματική εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που την διέπει. Έτσι, π.χ., εφαρμόζονται συμπληρωματικώς τα άρθρα 922, 926 και 932 ΑΚ (βλ. Μ.- Θ. Μαρίνο, ό.π. σελ. 324, πρβλ. ως προς την αντίστοιχη ρύθμιση του άρθρου 65 Ν. 2121/1993 - Α.Π. 1493/2009 ΔΙΜΕΕ 2010.72, ιδίως σελ. 74 - 75, Α.Π. 872/2009 ΕΛΛΔνη 50.1054, Μ.- Θ. Μαρίνο, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕΛΛΔνη 35.1441, 1447, και ως προς εκείνη του άρθρου 17 Ν. 1733/1987 Κ. Παμπούκη, Κανόνες δικαίου, Επισκ.Εμπ.Δ. 2009, σελ. 721-722 υποσημ. 2). Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 60 Α.Κ., ο προσβαλλόμενος παράνομα στο αποκλειστικό δικαίωμά του επάνω στα προϊόντα διάνοιάς του καθώς και εκείνος που έγινε δικαιούχος ύστερα από εκχώρηση του δικαιώματος αυτού από το δημιουργό του δικαιούται να απαιτήσει κατά τους όρους του νόμου να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί αυτή στο μέλλον (Α.Π. 984/1987, Α.Π. 525/1985 Ε.Εμπ.Δ. 1987.316). Εν προκειμένω, με την υπό κρίση αίτηση, οι αιτούσες εκθέτουν ότι η μεν πρώτη - αλλοδαπή εταιρία τυγχάνει ασφαλιστική εταιρεία συνηστημένη κατά τους νόμους της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας ως ανώνυμη εταιρεία, δραστηριοποιείται δε στη Βουλγαρία καλύπτοντας τους κινδύνους

κατά την έννοια του άρθρου 2α Ν. 400/1970 δε δευτέρα έχει ορισθεί από 22.11.2010 ως εντεταλμένος ανταποκριτής της πρώτης εξ αυτών για το διακανονισμό ζημιών που προκαλούνται στην Ελλάδα από οχήματα, τα οποία είναι ασφαλισμένα στην πρώτη. Ότι περαιτέρω, η πρώτη των καθ' ων χρησιμοποιώντας παρανόμως, αυθαιρέτως και παραπλανητικώς την επωνυμία της πρώτης αιτούσης καταρτίζει συμβάσεις ασφαλίσεως επ' ονόματι της πρώτης (αιτούσης). Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν λόγω συνδρομής επειγούσης περιπτώσεως και προς αποτροπή επικειμένου κινδύνου, να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα και συγκεκριμένα να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση: α) να παύσει προσωρινώς να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές της και στα έντυπά της την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο της πρώτης (αιτούσης) και β) να αφαιρέσει προσωρινώς από όλα τα έντυπα, πινακίδες, επιγραφές, διασχηματισμούς και λοιπές ενδείξεις που χρησιμοποιεί την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο της πρώτης αιτούσης. Περαιτέρω, ζητούν να διαταχθεί η δημοσίευση του διατακτικού της εκδοθησομένης αποφάσεως από μία φορά σε δύο ημερησίως εκδιδόμενες εφημερίδες πανελληνίας κυκλοφορίας και τέλος, να καταδικασθεί η αντίδικός τους στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 25 παρ. 2, 681 παρ. 1 και 3 και 686 επ. Κ.Πολ.Δ.) δεδομένου ότι η γενική ρήτρα του άρθρου 1 Ν. 146/1914 εφαρμόζεται εντός των ορίων της ελληνικής επικρατείας υπό την προϋπόθεση ότι ο τόπος τελέσεως της ανταγωνιστικής πράξεως, δηλαδή της διενεργείας και του αποτελέσματος της πράξεως ευρίσκονται εντός των ορίων της χώρας (Μον.Πρ.Αθ. 7826/1989 ΕλλΔνη 1993.419) είναι δε ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις που προαναφέρθηκαν καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 682, 731, 732, 176, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., 1, 3 και 13 Ν. 146/1914 (Α.Π. 571/2011 Ε.Εμπ.Δ. 2011.715, ΔΕΕ 2011.1232) μόνον όμως καθ' ο μέρος ασκείται από την πρώτη αιτούσα. Αντιθέτως, η αίτηση καθ' ο μέρος ασκείται από τη δευτέρα αιτούσα, η οποία υπό τα εκτιθέμενα στην αίτηση, από 22.11.2010, έχει ορισθεί ως εντεταλμένος ανταποκριτής της πρώτης εξ αυτών για το διακανονισμό ζημιών που προκαλούνται στην Ελλάδα, είναι απορριπτέα ελλείπει ενεργητικής νομιμοποίησώς της καθόσον η παρεμβολή της εξαντλείται στην εξώδικη επίλυση διαφοράς (αυτοκινητικού ατυχήματος) (πρβλ. Εφ.Αθ. 3522/2007 ΕΠΙΔΙΚΙΑ 2007.397) αλυσιτελώς δε η δευτέρα αιτούσα επικαλείται τη διάταξη του άρθρου 10 Ν. 146/1914 περί της

...ο φύλλο της υπ' αριθμόν 9199 /2013 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων).

οποίας δεν πρόκειται εν προκειμένω. Πρέπει, επομένως η αίτηση, καθ' ο μέρος εκρίθη νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

II. Από τη διάταξη του άρθρου 261 Κ.Πολ.Δ., κατά την οποία κάθε διάδικος οφείλει να απαντά με σαφήνεια γενικά ή ειδικά, για την αλήθεια ή όχι των πραγματικών ισχυρισμών του αντιδίκου του, εφόσον δε η αλήθεια κάποιου ισχυρισμού δεν αμφισβητήθηκε ειδικά, στο δικαστή απόκειται να κρίνει σε συνδυασμό με τη γενική άρνηση και το σύνολο των ισχυρισμών των διαδίκων, αν συνάγεται ομολογία ή άρνηση, προκύπτει ότι προϋπόθεση για να συναχθεί από το δικαστήριο της ουσίας, από τη γενική άρνηση του διαδίκου της ιστορικής βάσεως της κατ' αυτού αγωγής ή της ενστάσεως και του συνόλου των ισχυρισμών των διαδίκων ομολογία αυτού περί πραγματικού ισχυρισμού που αποτελεί στοιχείο της βάσεως της αγωγής ή ενστάσεως, είναι η μη ειδική αμφισβήτηση του ισχυρισμού, η οποία είναι και προϋπόθεση της ασκήσεως της ως άνω διακριτικής ευχέρειας από το δικαστήριο (Α.Π. 166/2004 Δ 2004.1162, Α.Π. 1537/1997 Ελληνική 39.1321). Εν προκειμένω από το σύνολο των ισχυρισμών της καθ' ης πιθανολογείται πρωτίστως το βάσιμο της απαιτήσεως της πρώτης αιτούσης, καθόσον ουσιαστικώς η καθ' ης δεν αρνείται την ουσιαστική βασιμότητα των συγκροτούντων την ιστορική βάση της αιτήσεως πραγματικών περιστατικών και συγκεκριμένα την εκ μέρους της διενέργεια ασφαλιστικών πράξεων χρησιμοποιώντας μάλιστα την επωνυμία της πρώτης των αιτουσών, διατείνεται ωστόσο ότι η χρησιμοποίηση αυτή οφείλεται σε πλάνη της καθόσον είχε την πεποίθηση ότι εδικαιούτο να χρησιμοποιεί την επωνυμία της πρώτης των αιτουσών και τούτο γιατί εξαπατήθηκε από επιτηδείους, οι οποίοι την αραπλάνησαν εμφανίζοντάς της ότι ενεργούσαν κατ' εντολή και εξουσιοδότηση της πρώτης των αιτουσών. Ο ισχυρισμός αυτός πέραν του ότι δεν πιθανολογήθηκε ως βάσιμος αλυσιτελώς προβάλλεται, καθόσον για την παροχή εννόμου προστασίας αρκεί, κατά τα προεκτεθέντα, η χρήση να γίνεται κατά τρόπο που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, έστω και αν αυτή δεν γίνεται με ανταγωνιστικό σκοπό (υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημιώσεως - Μ. - Θ. Μαρίνος, ό.π., παρ. 18 αρ. 553-576 σελ. 266-275, Ν. Ρόκας, ό.π., παρ. 13II σελ. 85 επ., Αθ. Λιακόπουλος, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, σελ. 457-458). Περαιτέρω, η καθ' ης ισχυρίζεται ότι η αίτηση είναι απορριπτέα για το λόγο ότι ήδη μετά την προσωρινή διαταγή που ελήφθη αμέσως μετά την κατάθεση της ενδίκου αιτήσεως, έπαυσε να χρησιμοποιεί στα ασφαλιστήρια

(και ο κα
επιθετική
των εστάσεως
ως)

που εκδίδει την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο της πρώτης των αιτουσών. Ο ισχυρισμός όμως αυτός δεν πιθανολογήθηκε ως βάσιμος (ήδη και μετά την εκδοθείσα προσωρινή διαταγή η καθ' ης εξακολουθεί να ποιείται χρήση της επωνυμίας της πρώτης των αιτουσών). Κατ' αυτόν τον τρόπο η καθ' ης διενεργεί αθέμιτο ανταγωνισμό εις βάρος της πρώτης αιτούσης. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε και η συνδρομή επειγούσης περιπτώσεως, εφόσον πρόκειται περί διαρκούς προσβολής του δικαιώματος της πρώτης αιτούσης και ο επικείμενος κίνδυνος (εφόσον ήδη και παρά την έκδοση εις βάρος της καθ' ης προσωρινής διαταγής να παύσει να χρησιμοποιεί την επωνυμία της πρώτης αιτούσης εντούτοις εξακολουθεί να ποιείται χρήση της επωνυμίας αυτής). Κατ' ακολουθίαν πρέπει: α) να απορριφθεί η αίτηση ως προς τη δευτέρα αιτούσα. Ως προς τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η αίτηση, για την επιδίκαση των οποίων μάλιστα έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα από την τελευταία, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Από τις διατάξεις των άρθρων 176 Κ.Πολ.Δ. και 98 επόμενου του «Περί του κώδικος των δικηγόρων» (Ν.Δ/γμα 3026/1954) προκύπτει ότι τα έξοδα της δίκης επιβάλλονται στον ηττώμενο διάδικο, χωρίς να υπάρχει ανάγκη ειδικής αιτιολογίας και ορίζονται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ανάλογα με την επιστημονική εργασία, την αξία του αντικειμένου της διαφοράς και το είδος της υποθέσεως, που διεκπεραιώθηκε, το χρόνο, που καταναλώθηκε, τη σπουδαιότητα της διαφοράς, τις ιδιόζουσες σε αυτή περιστάσεις και γενικώς τις πραγματοποιηθείσες δικαστικές και εξώδικες ενέργειες (Α.Π. 1911/2002 ΕλλΔνη 43.1629, Α.Π. 592/1999 ΕλλΔνη 41.69, Α.Π. 864/1998 ΕλλΔνη 40.85). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 179 Κ.Πολ.Δ., όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 2 παρ. 2 του Ν. 2915/2001 και ισχύει κατ' άρθρο 15 Ν. 2943/2001 από 1.1.2002, προκύπτει ότι δεν επιτρέπεται πλέον ο ολικός ή μερικός συμψηφισμός των δικαστικών εξόδων, λόγω εύλογης αμφιβολίας των διαδικών, ως προς την ουσιαστική έκβαση της δίκης και μόνο, όταν η ερμηνεία του κανόνα δικαίου, που εφαρμόσθηκε, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής, μπορεί το δικαστήριο, να συμψηφίσει όλα τα έξοδα ή ένα μέρος αυτών (Εφ.Αθ. 1714/2005 ΔΕΕ 2005.838). Συνεπώς, μη υφισταμένης εν προκειμένω διαφοράς μεταξύ συγγενών ούτε συντρέχουσας περιπτώσεως ερμηνείας κανόνα δικαίου ιδιαίτερος δυσχερούς, όπως απαιτείται πλέον από τη διάταξη του άρθρου 179 Κ.Πολ.Δ., τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η αίτηση πρέπει να επιβληθούν εις βάρος της δευτέρας των αιτουσών, λόγω της ήττας της (αρχή της ήττας - Α.Π. 98/2009 αδημ., Α.Π. 864/1998 ΕλλΔνη 40.85), σύμφωνα με τα άρθρα 176, 180, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ. και μάλιστα

στο σύνολό τους, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο διατακτικό (Εφ.Αθ. 3210/2008 ΕΛΛΔνη 2010.144, Εφ.Κρ. 571/2004 ΕΠΙΔΙΚΙΑ 2006.35) και β) να γίνει δεκτή η αίτηση ως και κατ' ουσίαν βάσιμη ως προς την πρώτη αιτούσα και να ληφθούν τα πρόσφορα κατά την κρίση του Δικαστηρίου ασφαλιστικά μέτρα και συγκεκριμένα να υποχρεωθεί η καθ' ης η αίτηση να αφαιρέσει προσωρινώς από όλα τα έντυπα, πινακίδες, επιγραφές, διασηματισμούς και λοιπές ενδείξεις που χρησιμοποιεί την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο της πρώτης αιτούσης άλλως επιτρέπει την κατάσχεσή τους από την πρώτη αιτούσα με δαπάνες της καθ' ης, οπότε σε αυτή την περίπτωση πρέπει να διοριστεί μεσεγγυούχος η καθ' ης η αίτηση. Πρέπει επίσης να διαταχθεί η πρώτη των καθ' ων να παραλείπει στο μέλλον να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές και στα έντυπά της την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο «LEV INS» τόσο στην αγγλική όσο και σε κάθε άλλη γλώσσα απειλουμένης εναντίον της χρηματικής ποινής ύψους χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ για κάθε παράβαση της αμέσως ανωτέρω διατάξεως. Ομοίως πρέπει να παρασχεθεί η άδεια στην πρώτη αιτούσα να δημοσιεύσει το διατακτικό της παρούσης αποφάσεως σε δύο ημερήσιες (μία πολιτική και μία οικονομική) εφημερίδες που εκδίδονται στην Αθήνα, με δαπάνες της καθ' ης η αίτηση, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Τέλος, ως προς τα δικαστικά έξοδα της πρώτης αιτούσης, για την επιδίκαση των οποίων μάλιστα έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα από την τελευταία πρέπει να επιβληθούν εις βάρος της καθ' ης η αίτηση λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.) κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

I. Απορρίπτει την αίτηση ως προς τη δεύτερα αιτούσα.

Επιβάλλει εις βάρος της δεύτερας αιτούσης τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ.

II. Δέχεται την αίτηση ως προς την πρώτη αιτούσα.

Υποχρεώνει την καθ' ης η αίτηση να αφαιρέσει προσωρινώς από όλα τα έντυπα, πινακίδες, επιγραφές, διασηματισμούς και λοιπές ενδείξεις που χρησιμοποιεί την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο της πρώτης αιτούσης άλλως επιτρέπει την κατάσχεσή τους από την πρώτη αιτούσα με δαπάνες της καθ' ης,

Διορίζει μεσεγγυούχο την καθ' ης η αίτηση σε περίπτωση που λάβει χώρα κατάσχεση, κατά τα στην αμέσως ανωτέρω διάταξη διαλαμβανόμενα.

Υποχρεώνει την καθ' ης η αίτηση να παύσει προσωρινώς να χρησιμοποιεί στις συναλλαγές και στα έντυπά της την επωνυμία και το διακριτικό τίτλο «LEV INS» τόσο στην αγγλική όσο και σε κάθε άλλη γλώσσα.

Απειλεί εναντίον της καθ' ης χρηματική ποινή ύψους χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ για κάθε παράβαση των αμέσως ανωτέρω διατάξεων.

Παρέχει την άδεια στην πρώτη αιτούσα όπως δημοσιεύσει το διατακτικό της παρούσης αποφάσεως, με έξοδα της καθ' ης η αίτηση, σε δύο (2) ημερήσιες (μία πολιτική και μία οικονομική) εφημερίδες που εκδίδονται στην Αθήνα.

Καταδικάζει την καθ' ης η αίτηση στα δικαστικά έξοδα της πρώτης αιτούσης, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των τριακοσίων ογδόντα (380) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 4 Αυγούστου 2013, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

ΑΠΡΟΤΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
τε οπού θεωρήθηκε για τη νομιμη
σημείωση και έκδοση του κατα τη
από της παραγγελίας.
ΑΘΗΝΑ, 02 ΑΥΓ 2013
..... Γραμματέας

ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ